॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥द्वितीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां चतुर्थकाण्डे द्वितीयः प्रश्नः॥

विष्णोः क्रमोंऽस्यभिमातिहा गांयत्रं छन्द आ रोह पृथिवीमनु वि क्रंमस्व निर्मक्तः स यं द्विष्मो विष्णोः क्रमोंऽस्यभिशस्तिहा त्रेष्टुंभं छन्द आ रोहान्तरिक्षमनु वि क्रंमस्व निर्मक्तः स यं द्विष्मो विष्णोः क्रमोंऽ स्यरातीयतो हन्ता जागंतं छन्द आ रोह दिव्मनु वि क्रंमस्व निर्मक्तः स यं द्विष्मो विष्णोंः॥१॥

क्रमोऽसि शत्र्यतो ह्न्तानृष्टुम्ं छन्द् आ रोह् दिशोऽनु वि क्रमस्व निर्मक्तः स यं द्विष्मः। अर्क्रन्दद्गिः स्तनयंत्रिव द्योः क्षामा रेरिहद्वीरुधंः सम्अत्र। सद्यो ज्ञानो वि हीमिद्धो अख्यदा रोदंसी भानुनां भात्यन्तः। अग्नैंऽभ्यावर्तित्रभि न आ वर्तस्वायुंषा वर्चसा सन्या मेधया प्रजया धनेन। अग्नै॥२॥ अङ्गिरः शतं ते सन्त्वावृतः सहस्रं त उपावृतः। तासाम्पोषंस्य पोषंण पुनर्नो नष्टमा कृधि पुनर्नो रियमा कृंधि। पुनंरूजी नि वंर्तस्व पुनंरग्न इषायुंषा। पुनंनः पाहि विश्वतः। सह रय्या नि वंर्तस्वाग्ने पिन्वंस्व धारया। विश्वपिन्नंया विश्वतस्परि। उदुंत्तमं वंरुण पार्शमस्मदवांधमम्॥३॥

वि मध्यमः श्रंथाय। अथां वयमांदित्य व्रते तवानांगसो अदितये स्याम। आ त्वांहार्षम्नतरंभूर्ध्वस्तिष्ठाविंचाचितः। विशंस्त्वा सर्वा वाञ्छन्त्वस्मित्राष्ट्रमधि श्रय। अग्रं बृहत्रुषसांमूर्ध्वो अंस्थान्निर्जिग्नवान्तमंसो ज्योतिषागांत्। अग्निर्भानुना रुशंता स्वङ्ग आ जातो विश्वा सद्मान्यप्राः। सीद त्वं मातुर्स्याः॥४॥

उपस्थे विश्वांन्यग्ने वयुनांनि विद्वान्। मैनांमुर्चिषा मा तपंसाभि शूंशुचोऽन्तरंस्याः शुक्रज्योंतिर्वि भांहि। अन्तरंग्ने रुचा त्वमुखाये सदंने स्वे। तस्यास्त्वः हरंसा तपञ्जातंवेदः शिवो भंव। शिवो भूत्वा मह्यंमुग्नेऽथों सीद शिवस्त्वम्। शिवाः कृत्वा दिशः सर्वाः स्वं योनिंमिहासंदः। हुःसः शुंचिषद्वसुंरन्तिरक्षसद्धोतां वेदिषदितिंथिर्दुरोणसत्। नृषद्वंरसदंत्सद्योंम्सद्जा गोजा ऋत्जा अंद्रिजा ऋतम्बृहत्॥५॥ दिवमनु वि र्क्रमस्व निर्भक्तः स यं द्विष्मो विष्णोर्धनेनाग्नेऽधुममुस्याः शुंचिपथ्योडंश

दिवस्परि प्रथमं जंज्ञे अग्निर्स्मिद्धितीयं परि जातवेदाः। तृतीयमप्सु नृमणा अजंस्रमिन्धांन एनं जरते स्वाधीः। विद्या ते अग्ने त्रेधा त्रयाणि विद्या ते सद्म विभृतं पुरुत्रा। विद्या ते नामं पर्मं गुहा यद्विद्या तमुथ्सं यतं आज्गन्थं। समुद्रे त्वां नृमणां अप्स्वंन्तर्नृचक्षां ईधे दिवो अंग्न ऊधन्नं। तृतीयें त्वा॥६॥

रजंसि तस्थिवा॰ संमृतस्य योनौं महिषा अंहिन्वन्न्। अर्न्नन्दद्गिः स्तनयंत्रिव द्यौः क्षामा रेरिहद्वीरुधंः समुञ्जन्न्। सद्यो जंज्ञानो वि हीमिद्धो अख्यदा रोदंसी भानुनां भात्यन्तः। उशिक्पांवको अर्तिः सुमेधा मर्तेष्वग्निर्मृतो निधायि। इयंर्ति धूममंरुषम्भरिभृदुच्छुकेणं शोचिषा द्यामिनंक्षत्। विश्वंस्य केतुर्भृवंनस्य गर्भ आ॥७॥

रोदंसी अपृणाञ्जायंमानः। वीडुं चिदद्रिंमभिनत्परायञ्जना यद्ग्रिमयंजन्त पञ्चं। श्रीणामुंदारो धुरुणों रयीणाम्मंनीषाणाम्प्राप सोमंगोपाः। वसौंः सूनुः सहसो अप्सु राजा वि भात्यग्रं उषसांमिधानः। यस्ते अद्य कृणवंद्भद्रशोचेऽपूपं देव घृतवंन्तमग्ने। प्र तं नेय प्रत्रां वस्यो अच्छाभि द्युम्नं देवभक्तं यविष्ठ। आ॥८॥

तम्भंज सौश्रवसेष्वंग्न उक्थउंक्थ् आ भंज शस्यमांने। प्रियः सूर्यं प्रियो अग्ना भंवात्युज्ञातेनं भिनद्दुज्जनित्वैः। त्वामंग्ने यजंमाना अनु द्यून् विश्वा वसूंनि दिधरे वार्याणि। त्वयां सह द्रविणिमच्छमाना व्रजं गोमंन्तमुशिजो वि वंव्रः। दृशानो रुका उर्व्या व्यंद्यौदुर्मर्षमायुंः श्रिये रुंचानः। अग्निर्मृतों अभवद्वयोंभिर्यदेनं द्यौरजंनयथ्सुरेताः॥९॥

वृतीयं त्वा गर्भ आ यंविष्ठा यक्तारि चारा॥———[२] अन्नप्तेऽन्नस्य नो देह्यनमीवस्यं शुष्मिणंः। प्रप्रंदातारं तारिष ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे। उदं त्वा विश्वं देवा अग्ने भरंन्तु चित्तिंभिः। स नो भव शिवतंमः सुप्रतीको विभावसः। प्रेदंग्रे ज्योतिष्मान् याहि शिविभिर्चिभिस्त्वम्। बृहद्भिर्मानुभिर्मास्नमा हिर्स्सीस्तुनुवा प्रजाः। समिधाग्निं दुंवस्यत घृतैर्बोधयुतातिंथिम्। आ॥१०॥

अस्मिन् ह्व्या जुंहोतन। प्रप्रायम्ग्निर्भरतस्यं शृण्वे वि यथ्सूर्यो न रोचंते बृहद्भाः। अभि यः पूरुम् पृतंनासु तस्थौ दीदाय दैव्यो अतिथिः शिवो नंः। आपो देवीः प्रति गृह्णीत् भस्मैतथ्स्योने कृणुध्व॰ सुरुभावं लोके। तस्मै नमन्तां जनयः सुपर्शीम्तिवं पुत्रम्बिभृता स्वेनम्। अप्स्वंग्ने सिध्ष्टवं॥११॥

सौषंधीरन् रुध्यसे। गर्भे सञ्जायसे पुनः। गर्भो अस्योषंधीनां गर्भो वनस्पतीनाम्। गर्भो विश्वंस्य भूतस्याग्ने गर्भो अपामंसि। प्रसद्य भरमंना योनिमपश्चं पृथिवीमंग्ने। स्रमुज्यं मातृभिस्त्वं ज्योतिष्मान्पुन्रासंदः। पुनंरासद्य सदनमपश्चं पृथिवीमंग्ने। शेषे मातुर्यथोपस्थेऽन्तर्स्याः शिवतंमः। पुनंरूर्जा॥१२॥

नि वंतस्व पुनंरग्न इषायुंषा। पुनंनः पाहि विश्वतः। सह रय्या नि वंतस्वाग्ने पिन्वस्व धारया। विश्वपित्रंया विश्वतस्परि। पुनस्त्वादित्या रुद्रा वसंवः सिन्धताम्पुनंर्ब्रह्माणों वसुनीथ युज्ञैः। घृतेन त्वं तनुवों वर्धयस्व सत्याः संन्तु यजमानस्य कामाः। बोधां नो अस्य वर्चसो यविष्ठ मर्हष्ठस्य प्रभृंतस्य स्वधावः। पीयंति त्वो

अनुं त्वो गृणाति वृन्दारुंस्ते तुनुवं वन्दे अग्ने। स बोधि सूरिर्म्घवां वसुदावा वसुंपतिः। युयोध्यंस्मद्वेषार्शसा१३॥

अपेत् वीत् वि चं सप्तातो येऽत्र स्थ पुराणा ये

च नूर्तनाः। अदांदिदं यमोऽवसानं पृथिव्या अक्रंन्निमम् पितरो लोकमंस्मै। अग्नेर्भस्मौस्यग्नेः पुरीषमसि संज्ञानमिसि काम्धरणम्मयि ते काम्धरणम्भूयात्। सं या वेः प्रियास्तुनुवः सम्प्रिया हृंदयानि वः। आत्मा वो अस्तु॥१४॥

सिम्नियः सिम्नियास्तनुवो मर्म। अय सो अग्नियिस्मिन्थ्सोम् सुतं द्वे जठरे वावशानः। सहस्त्रियं वाजमत्यं न सिति सस्वान्थ्यन्थ्यत्ये जातवेदः। अग्ने दिवो अर्णमच्छां जिगास्यच्छां देवा र ऊचिषे धिष्णिया ये। याः प्रस्तांद्रोचने सूर्यस्य याश्चावस्तांदुपतिष्ठंन्त आपंः। अग्ने यत्ते दिवि वर्चः पृथिव्यां यदोषंधीषु॥१५॥

अप्सु वां यजत्र। येनान्तरिक्षमुर्वात्ततन्थं त्वेषः स भानुर्र्ण्वो नृचक्षाः। पुरीष्यांसो अग्नयः प्रावणिभिः सजोषंसः। जुषन्ताः ह्व्यमाहुंतमनमीवा इषो महीः। इडांमग्ने पुरुद १ से सिनं गोः शंश्वत्तम १ हवंमानाय साध। स्यान्नः सुनुस्तनंयो विजावाग्ने सा ते सुमृतिर्भूत्वस्मे। अयं ते योनिर्ऋत्वियो यतो जातो अरोचथाः। तं जानन्॥१६॥

अग्न आ रोहाथां नो वर्धया रियम्। चिदंसि तयां देवतंयाङ्गिर्स्वद्भवा सींद परिचिदंसि तयां देवतंयाऽ ङ्गिरस्वद्भवा सींद लोकं पृंण छिद्रं पृणाथों सीद शिवा त्वम्। इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिंरस्मिन् योनांवसीषदत्र्। ता अस्य सूर्ददोहसः सोमई श्रीणन्ति पृश्नयः। जन्मं देवानां विशंस्त्रिष्वा रोचने दिवः॥१७॥

समित र सं केल्पेथा र सिम्प्रियो रोचिष्णू सुमनस्यमानो।

अस्त्वोषंधीषु जानन्नष्टाचंत्वारि श्शच॥४॥

इषुमूर्जमि संवसानौ सं वाम्मना रेसि सं व्रता सम् चित्तान्याकरम्। अग्ने पुरीष्याधिपा भेवा त्वं नेः। इषुमूर्जं यर्जमानाय धेहि। पुरीष्यंस्त्वमंग्ने रियमान्पुंष्टिमाः असि। शिवाः कृत्वा दिशः सर्वाः स्वां योनिमिहासदः। भवंतं नः समंनसौ समोंकसौ॥१८॥

अरेपसौं। मा यज्ञ ह ह रेसिष्टं मा यज्ञपंतिं जातवेदसौ

शिवौ भंवतम् इ नंः। मातेवं पुत्रं पृथिवी पुरीष्यंमग्निः स्वे योनांवभारुखा। तां विश्वैद्वैर्ऋतुभिः संविदानः प्रजापंतिर्विश्वकंमा वि मुंश्चतु। यदस्य पारे रजंसः शुकं ज्योतिरजायत। तन्नंः पर्षदित द्विषोऽग्ने वैश्वानर् स्वाहाँ। नमः सु ते निर्ऋते विश्वरूपे॥१९॥

अयस्मयं वि चृंता बन्धमृतम्। यमेन् त्वं यम्यां संविदानोत्तमं नाकमिधं रोहयेमम्। यत्तं देवी निर्ऋतिरा बबन्ध दामं ग्रीवास्वंविचर्त्यम्। इदं ते तिद्व ष्याम्यायुंषो न मध्यादथां जीवः पितुमंद्धि प्रमुंक्तः। यस्यांस्ते अस्याः ऋर आसञ्जहोम्येषाम्बन्धानांमवसर्जनाय। भूमिरितिं त्वा जनां विदुर्निर्ऋतिः॥२०॥

इति त्वाहं पिरं वेद विश्वतः। असुन्वन्तमयंजमानिमच्छ स्तेनस्येत्यां तस्करस्यान्वेषि। अन्यमस्मिदंच्छ् सा तं इत्या नमों देवि निर्ऋते तुभ्यंमस्तु। देवीमहं निर्ऋतिं वन्दंमानः पितेवं पुत्रं दंसये वचोभिः। विश्वस्य या जायंमानस्य वेद शिरंःशिरः प्रतिं सूरी वि चंष्टे। निवेशंनः संगमनो वसूनां विश्वां रूपाभि चंष्टे॥२१॥ शवींभिः। देव इंव सिवृता सृत्यधूर्मेन्द्रो न तंस्थौ सम्रे पंथीनाम्। सं वंर्त्रा दंधातन् निराहावान्कृणोतन। सिश्चामंहा अवृटमुद्रिणं वयं विश्वाहादंस्तमिक्षंतम्। निष्कृंताहावमवृट १ सुंवर्त्र १ सुंवेचनम्। उद्गिण १ सिश्चे अिक्षंतम्। सीरां युअन्ति क्वयो युगा वि तंन्वते पृथंक्। धीरां देवेषुं सुम्नया। युनक्त् सीरा वि युगा तंनोत कृते योनौं वपतेह॥२२॥

बीजम्। गिरा चं श्रुष्टिः सभरा असंन्नो नेदीय इथ्मृण्यां पक्षमायंत्। लाङ्गंलम्पवीरवः सुशेवः सुमृतिथ्संरु। उदित्कृषित् गामविम्प्रफर्व्यं च पीवरीम्। प्रस्थावंद्रथ्वाहंनम्। श्रुनं नः फाला वि तुंदन्तु भूमिः श्रुनं कीनाशां अभियन्तु वाहान्। श्रुनम्पर्जन्यो मधुना पर्योभिः श्रुनांसीरा श्रुनम्समासुं धत्तम्। कामं कामदुघे धुक्ष्व मित्राय वर्रुणाय च। इन्द्रांयाग्रये पूष्ण ओषंधीभ्यः प्रजाभ्यः। घृतेन सीता मधुना समेक्ता विश्वदिवरनुंमता मुरुद्धिः। ऊर्जस्वती पर्यसा पिन्वंमानास्मान्थ्सीते पर्यसाभ्यावंवृथ्स्व॥२३॥

समोंकसौ विश्वरूपे विदुर्निर्ऋतिर्भि चंष्ट इह मित्राय द्वाविर्शतिश्वापा॥——[५] या जाता ओषंधयो देवेभ्यंस्त्रियुगम्पुरा। मन्दांमि बुभूणांमह १ शृतं धामांनि सृप्त चं। शृतं वो अम्ब धामांनि सृहस्रंमुत वो रुहंः। अथां शतऋत्वो यूयिम्मं में अगृदं कृत। पुष्पांवतीः प्रसूवंतीः फुलिनीरफुला उत। अश्वां इव स्जित्वंरीवीरुधंः पारियृष्णवंः। ओषधीरितिं मातर्स्तद्वों देवीरुपं ब्रुवे। रपा १सि विघृतीरित् रपंः॥२४॥

चातयंमानाः। अश्वत्थे वो निषदंनम्पूर्णे वो वस्तिः कृता। गोभाज इत्किलांसथ यथ्सनवेथ पूर्रुषम्। यद्हं वाजयंत्रिमा ओषंधीर्हस्तं आद्धे। आत्मा यक्ष्मंस्य नश्यति पुरा जीवगृभो यथा। यदोषंधयः संगच्छंन्ते राजांनः समिताविव। विप्रः स उंच्यते भिषग्रंक्षोहामीव्चातंनः। निष्कृतिर्नामं वो माताथां यूयः स्थ सङ्कृतीः। स्राः पंत्रिणीः॥२५॥

स्थन यदामयंति निष्कृत। अन्या वो अन्यामंवत्वन्यान्यस्या उपांवत। ताः सर्वा ओषंधयः संविदाना इदम्मे प्रावंता वर्चः। उच्छुष्मा ओषंधीनां गावों गोष्ठादिवेरते। धनर्र सिन्ष्यन्तीनामात्मानं तवं पूरुष। अति विश्वाः परिष्ठाः स्तेन इंव व्रजमंत्रमुः। ओषंधयः प्राचुंच्यवुर्यत् किं चं तनुवार् रपः। याः॥२६॥

त् आतस्थुरात्मानं या आविविश्ः पर्रःपरुः। तास्ते यक्ष्मं वि बाधन्तामुग्रो मध्यमशीरिव। साकं यक्ष्म प्र पंत श्येनेन किकिदीविना। साकं वातंस्य प्राज्यां साकं नंश्य निहाकंया। अश्वावती १ सोमवतीमूर्जयंन्तीमुदोजसम्। आ विथ्सि सर्वा ओषंधीरस्मा अरिष्टतातये। याः फलिनीर्या अंफला अंपुष्पा याश्चं पुष्पिणीः। बृहस्पतिंप्रसूतास्ता नो मुश्चन्त्व १ हं सः। याः॥२७॥

ओषंधयः सोमंराज्ञीः प्रविष्टाः पृथिवीमन्। तासां त्वमंस्युत्तमा प्र णों जीवातंवे सुव। अवपतंन्तीरवदन्दिव ओषंधयः परि। यं जीवमृश्रवांमहै न स रिष्याति पूर्रुषः। याश्चेदम्पशृण्वन्ति याश्चं दूरं परोगताः। इह संगत्य ताः सर्वा अस्मै सं दंत्त भेषजम्। मा वो रिषत्खनिता यस्मै चाहं खनांमि वः। द्विपचतुंष्पदस्माक सर्वमस्त्वनांतुरम्। ओषंधयः सं वंदन्ते सोमेन सह राज्ञां। यस्मैं करोति ब्राह्मणस्त रांजन्पारयामसि॥२८॥

रपंः पत्तित्रणीर्या अरहंसो याः खनांमि वोऽष्टादंश च॥६॥॥————[६]

मा नों हिश्सीज्ञनिता यः पृंथिव्या यो वा दिवर्श

स्त्यधंर्मा ज्ञानं। यश्चापश्चन्द्रा बृंह्तीर्ज्ञान् कस्मैं देवायं हिवणं विधेम। अभ्यावंतस्व पृथिवि यज्ञेन् पर्यंसा सह। व्यां ते अग्निरिष्तोऽवं सर्पत्। अग्ने यत्ते शुक्रं यच्नद्रं यत्पूतं यद्यज्ञियम्। तद्देवभ्यों भरामिस। इष्मूर्जमहिम्त आ॥२९॥

द्द ऋतस्य धाम्नो अमृतंस्य योनैंः। आ नो गोषुं विश्वत्वौषंधीषु जहांमि सेदिमनिंराममींवाम्। अभ्रे तव श्रवो वयो मिहं भ्राजन्त्यर्चयो विभावसो। बृहंद्भानो शवंसा वाजंमुक्थ्यं दधांसि दाशुषं कवे। इर्ज्यन्नंभ्रे प्रथयस्व जन्तुभिर्स्मे रायो अमर्त्य। स दंर्श्वतस्य वपुंषो वि राजसि पृणिक्षं सान्सि॰ र्यिम्। ऊर्जो नपाञ्चातंवेदः सुश्कितिभूर्मन्दंस्व॥३०॥

धीतिभिर्हितः। त्वे इषः सं देधुर्भूरिरेतसश्चित्रोतंयो वामजाताः। पावकवंर्चाः शुक्रवंर्चा अनूनवर्चा उदियर्षि भानुनां। पुत्रः पितरां विचर्त्रुपांवस्युभे पृणक्षि रोदंसी। ऋतावांनम्महिषं विश्वचंर्षणिम्ग्निश् सुम्नायं दिधरे पुरो जनाः। श्रुत्कंर्णश् सुप्रथंस्तं त्वा गिरा दैव्यम्मानुषा युगा। निष्कृतरिमध्वरस्य प्रचेतस् क्षयंन्त्र राधंसे महे। रातिम्भृगूंणामुशिजंं कृविक्रंतुं पृणिक्षं सानुसिम्॥३१॥

र्यिम्। चितः स्थ परिचितं ऊर्ध्वचितः श्रयध्वं तयां देवतंयाङ्गिर्स्वद् ध्रुवाः सींदत। आ प्यांयस्व समेतु ते विश्वतः सोम् वृष्णियम्। भवा वाजंस्य सङ्ग्थे। सं ते पया सम् सम् यन्तु वाजाः सं वृष्णियान्यभिमातिषाहः। आप्यायंमानो अमृतांय सोम दिवि श्रवा स्युत्तमानि धिष्व॥३२॥

आ मन्दंस्व सान्सिमेकाृत्रचंत्वारि ४शर्चं॥७॥॥———[७]

अभ्यंस्थाद्विश्वाः पृतंना अरांतीस्तद्ग्निरांह् तद् सोमं आह। बृह्स्पतिः सिवता तन्मं आह पुषा माधाथ्सुकृतस्यं लोके। यदक्रंन्दः प्रथमं जायंमान उद्यन्थ्संमुद्रादुत वा प्रीषात्। श्येनस्यं पृक्षा हरिणस्यं बाहू उपंस्तुतं जिनम् तत्ते अर्वत्र। अपां पृष्ठमंसि योनिर्ग्नेः संमुद्रम्भितः पिन्वंमानम्। वर्धमानम्महः॥३३॥

ववमानम्मृहः॥ ३३॥

आ च् पुष्कंरं दिवो मात्रंया वृरिणा प्रंथस्व। ब्रह्मं जज्ञानम्प्रंथमम्पुरस्ताद्धि सीमृतः सुरुचों वेन आंवः। स बुध्नियां उपमा अंस्य विष्ठाः सृतश्च योनिमसंतश्च विवंः। हिर्ण्यगर्भः समंवर्तताग्रं भूतस्यं जातः पित्रिकं आसीत्। स दांधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मैं देवायं हिवषां विधेम। द्रप्सश्चंस्कन्द पृथिवीमन्॥३४॥

द्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः। तृतीयं योनिमनुं संचर्रन्तं द्रप्सं जुंहोम्यनुं सप्त होत्राः। नमों अस्तु सुर्पेभ्यो ये के चं पृथिवीमनुं। ये अन्तरिक्षे ये दिवि तेभ्यः सुर्पेभ्यो नमः। येऽदो रोचने दिवो ये वा सूर्यस्य रिष्मिषुं। येषांमुप्सु सदः कृतं तेभ्यः सुर्पेभ्यो नमः। या इषंवो यातुधानानां ये वा वनस्पती रूर्न्। ये वांवटेषु शेरंते तेभ्यः सुर्पेभ्यो नमः॥३५॥

म्होऽनुं यातुधानांनामेकांदश च॥८॥॥———[८]

ध्रुवासि ध्रुणास्तृंता विश्वकंर्मणा सुकृंता। मा त्वां समुद्र उद्वंधीन्मा सुपूर्णोऽव्यंथमाना पृथिवीं हर्ह। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु पृथिव्याः पृष्ठे व्यचंस्वतीम्प्रथंस्वतीम्प्रथोऽसि पृथिव्यंसि भूरसि भूमिरस्यदिंतिरसि विश्वधाया विश्वंस्य भुवंनस्य धुर्त्री पृथिवीं यंच्छ पृथिवीं हर्ह पृथिवीं मा हिर्सीविश्वंस्मे प्राणायांपानायं व्यानायोदानायं प्रतिष्ठाये॥३६॥ चरित्रांयाग्निस्त्वाभि पांतु मुह्या स्वस्त्या छुर्दिषा शन्तंमेन् तयां देवतंयाङ्गिर्स्वद्भुवा सींद। काण्डांत्काण्डात् प्ररोहंन्ती पर्रुषःपरुषः परिं। एवा नों दूर्वे प्र तंनु सहस्रेण शृतेनं च। या शृतेनं प्रतनोषिं सहस्रेण विरोहंसि। तस्यांस्ते देवीष्टके विधेमं ह्विषां व्यम्। अषांढासि सहंमाना सहस्वारातीः सहंस्वारातीयतः सहंस्व पृतंनाः सहंस्व पृतन्यतः। सहस्रंवीर्या॥३७॥

असि सा मां जिन्व। मधु वातां ऋतायते मधुं क्षरिन्ति सिन्धंवः। माध्वींनः स्न्त्वोषंधीः। मधु नक्तंमृतोषिस् मधुंमृत्पार्थिव् रज्ञःं। मधु द्यौरंस्तु नः पिता। मधुंमान्नो वन्स्पित्मधुंमा अस्तु सूर्यः। माध्वीर्गावो भवन्तु नः। मही द्यौः पृथिवी चं न इमं यज्ञिम्मिक्षताम्। पिपृतां नो भरीमिभः। तिद्वष्णौः पर्मम्॥३८॥

पुद सदां पश्यन्ति सूरयंः। दिवीव चक्षुरातंतम्। ध्रुवासिं पृथिवि सहंस्व पृतन्यतः। स्यूता देवेभिर्मृतेनागाः। यास्ते अग्रे सूर्ये रुचं उद्यतो दिवंमात्नवन्तिं रृष्टिमभिः। ताभिः सर्वाभी रुचे जनांय नस्कृधि। या वो देवाः सूर्ये रुचो

गोष्वश्वेषु या रुचंः। इन्द्रौग्री ताभिः सर्वाभी रुचं नो धत्त बृहस्पते। विराट्॥३९॥

ज्योतिरधारयथ्मम्राङ्गोतिरधारयथ्स्वराङ्गोतिरधारयत्। अग्ने युक्ष्वा हि ये तवाश्वांसो देव साधवः। अरं वहंन्त्याशवः। युक्ष्वा हि देवहूर्तमा ५ अश्वा ५ अग्ने र्थीरिव। नि होतां पूर्व्यः सदः। द्रप्सश्चंस्कन्द पृथिवीमनु द्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः। तृतीयं योनिमनुं संचर्नतं द्रप्सं जुहोम्यनुं सप्त॥४०॥

होत्राः। अभूदिदं विश्वस्य भुवंनस्य वाजिंनम्ग्रेवैश्वान्रस्यं च। अग्निज्योतिषा ज्योतिष्मात्रुक्मो वर्चसा वर्चस्वान्। ऋचे त्वां रुचे त्वा समिथ्स्रंवन्ति सरितो न धेनाः। अन्तर्हृदा मनसा पूयमानाः। घृतस्य धारां अभि चांकशीमि। हिर्ण्ययो वेत्सो मध्यं आसाम्। तस्मिन्थ्सुपूर्णो मधुकृत्कुंलायी भजंन्नास्ते मधुं देवताभ्यः। तस्यांसते हर्रयः सप्त तीरे स्वधां दहांना अमृतंस्य धारांम्॥४१॥

प्रितृष्ठार्थं सहस्रंवीर्या पर्मं विरादथ्स तीरे चत्वारि चाडा॥———[१]

आदित्यं गर्भम्पयंसा समुञ्जन्थ्सहस्रंस्य प्रतिमां

विश्वरूपम्। परि वृङ्गिः हरसा माभि मृक्षः शतायुषं कृणुहि

चीयमानः। इमं मा हि रंसीर्द्विपादंम्पशूनार सहंस्राक्ष्म मेध आ चीयमानः। मयुमारण्यमनुं ते दिशामि तेन चिन्वानस्तनुवो नि षीद। वातंस्य ध्राज्ञिं वर्रुणस्य नाभिमश्वं जज्ञानर संरिरस्य मध्यें। शिशुं नदीनार हरिमद्रिंबुद्धमग्रे मा हि रंसीः॥४२॥

प्रमे व्योमत्र। इमं मा हि सीरिकंशफम्पशूनां कंनिऋदं वाजिनं वाजिनेषु। गौरमारण्यमनं ते दिशामि तेनं चिन्वानस्तनुवो नि षींद। अजस्त्रिमन्दुंमरूषम्भुरण्युम्ग्निमींडे पूर्वचित्तौ नमोभिः। स पर्वभिर्ऋतुशः कल्पमानो गां मा हि सीरिदितिं विराजम्। इमस समुद्रस श्तधारमुध्सं व्यच्यमानम्भुवनस्य मध्ये। घृतं दुहानामिदितिं जनायाग्रे मा॥४३॥

हिर्सीः प्रमे व्योमत्र। गुवयमारण्यमन् ते दिशामि तेनं चिन्वानस्तनुवो नि षीद। वर्क्षत्रिं त्वष्टुर्वरुणस्य नाभिमविं जज्ञानाः रजसः परस्मात्। महीः साहस्रीमस्ररस्य मायामग्रे मा हिर्सीः पर्मे व्योमत्र। इमामूर्णायुं वरुणस्य मायां त्वचम्पशूनां द्विपदां चतुंष्पदाम्। त्वष्टुंः प्रजानां प्रथमं ज्ञिनत्रमग्ने मा हिर्साः पर्मे व्योमत्र्। उष्ट्रंमार्ण्यमनुं॥४४॥ ते दिशामि तेनं चिन्वानस्तनुवो नि षींद। यो अग्निरग्नेस्तप्सोऽधि जातः शोचांत्पृथिव्या उत वां दिवस्परिं। येनं प्रजा विश्वकंमां व्यानद्गमंग्ने हेडः परिं ते वृणक्तु। अजा ह्यंग्नेरजांनिष्ट् गर्भाथ्सा वा अपश्यज्ञनितार्मग्रें। तया रोहंमायन्नुप मेध्यांसस्तयां देवा देवतामग्रं आयन्न। शर्भमार्ण्यमनुं ते दिशामि तेनं चिन्वानस्तनुवो नि षींद॥४५॥

अग्ने मा हि^५सी्रग्ने मोष्ट्रंमार्ण्यमन् शर्भं नवं च॥10॥ आदित्यिम्मं द्विपादंम्म्युं वात्स्यार्श्वम्मिममेकंशफङ्गौरमजंस्रङ्गव्यं वर्स्तित्रमिविम्मामूणी्युमुष्टुं यो अग्निर्ग्नेः शर्भम्॥॥[१०]

इन्द्रौग्नी रोचना दिवः पिर् वार्जेषु भूषथः। तद्वौं चेति प्र वीर्यम्। श्रथंद्वृत्रमुत संनोति वाज्ञिमन्द्रा यो अग्नी सहंरी सपूर्यात्। इर्ज्यन्तां वस्व्यंस्य भूरेः सहंस्तमा सहंसा वाज्यन्तौ। प्र चंर्षणिभ्यंः पृतना हवेषु प्र पृंथिव्या रिरिचाथे दिवश्चं। प्र सिन्धुंभ्यः प्र गिरिभ्यों मिह्त्वा प्रेन्द्रौग्नी विश्वा भुवनात्यन्या। मर्रुतो यस्य हि॥४६॥

क्षयें पाथा दिवो विमहसः। स सुंगोपातमो जनः। युज्ञैर्वा

यज्ञवाहसो विप्रंस्य वा मतीनाम्। मरुंतः शृणुता हवम्ँ। श्रियसे कम्भानुभिः सम्मिंमिक्षिरे ते रिश्मिभिस्त ऋकंभिः सुखादयः। ते वाशींमन्त इष्मिणो अभीरवो विद्रे प्रियस्य मारुंतस्य धाम्नः। अवं ते हेड उद्त्मम्। कयां निश्चेत्र आ भुंवदूती सदावृधः सखाँ। कया शिचेष्ठया वृता।॥४७॥

को अद्य युंङ्के धुरि गा ऋतस्य शिमीवतो भामिनों दुर्हणायून्। आसिन्नेषून् हृथ्स्वसों मयोभून् य एंषाम् भृत्यामृणध्य्म जीवात्। अग्ने नया देवाना शां नो भवन्तु वाजेवाजे। अप्स्वंग्ने सिध्षष्टव सौषंधीरनं रुध्यसे। गर्भे सञ्जायसे पुनः। वृषां सोम द्युमा शिसे वृषां देव वृषंव्रतः। वृषा धर्माण दिधषे। इमं में वरुण तत्त्वां यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने॥४८॥

हि वृता म् एकांदश च॥11॥॥———[११]

अपां त्वेमंत्रयं पुरो भुवः प्राचीं ध्रुवक्षिंतिस्त्रयिविरिन्द्रौग्नी मा छन्दं आशुस्त्रिवृद्ग्नेर्भागीं-ऽस्येकंयेयमेव सा याग्ने जातानृग्निर्वृत्राणि त्रयोदश॥13॥ अपां त्वेन्द्रौग्नी इयमेव देवतांता षद्गिरंशत्॥36॥ अपां त्वेमंन् हृविषा वर्धनेन॥॥———[१२]

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita

द्वितीयः प्रश्नः

 ${\sf Credits:} \quad {\sf http://stotrasamhita.github.io/about/}$